

תפ"ח 26551/01/21 - מדינת ישראל, פמ"ד, ע"י נגד רונן יוסף, ע"י

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפח"ע 26551-01-21 מדינת ישראל נ' יוסף 14 נובמבר 2022

לפני: כבוד סגן הנשיאה, השופט נ. זלוצ'ובר - אב"ד

כבוד השופטת ד. כהן

כבוד השופט ד. בן טולילה

המאשימה:

מדינת ישראל, פמ"ד

ע"י ב"כ עו"ד אלכס דרנבוים

נגד

הנאשם:

רונן יוסף (עצור)

ע"י ב"כ עו"ד שלומציון גבאי-מנדלמן

גזר דין

נאסר בזאת פרסום כל פרט המזהה את המתלוננים או מי מבני משפחתם, לרבות פרסום שם פרטי, שם משפחה, כתובת מגורים, מקום לימודים ומקום עבודה. עוד נאסר פרסום כל פרט מתסקירי נפגעי העבירה. כפוף לאיסור לעיל ניתן לפרסם את עובדות המקרה.

כב' השופט דניאל בן טולילה

ביום 21.12.21 הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון חלקי בעובדות כתב האישום המתוקן. לצד הודאה זו הנאשם כפר בנסיבה המחמירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן ולפיה המתלוננים היו "חסרי ישע" שהנאשם "אחראי" עליהם בהתאם להוראת סעיף 351(ג)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"). בנוסף, ובנוגע למתלונן 3, נטען כי המעשים המגונים בוצעו בו, בהסכמתו בהיותו מעל גיל 14, (תוך ניצול יחסי מרות). מחלוקות אלו, הובאו לפתחו של בית המשפט.

בהכרעת הדין מיום 14.6.22 קבענו כי הנאשם היה בגדר "אחראי" אולם המתלוננים אינם "חסרי ישע". עוד קבענו ביחס למתלונן 3, כי המעשים המגונים שביצע בו הנאשם, החלו בעת שהמתלונן היה מתחת לגיל 14 שלא בהסכמתו, ונמשכו לאחר שחצה גיל זה, תוך ניצול יחסי מרות.

בהתאם לאמור הנאשם הורשע בביצוע מעשים מגונים בקטין שטרם מלאו לו 16 שלא בהסכמה חופשית (מספר עבירות, וריבוי עבירות); מעשים מגונים בקטין שמלאו לו 14 תוך ניצול יחסי מרות (ריבוי עבירות); מעשים מגונים בקטין מתחת לגיל 14 (ריבוי עבירות); פרסום והצגת תועבה (ריבוי עבירות), והכל כמפורט מטה.

אישום ראשון:

1. הנאשם אימן את מתלונן 1, יליד 11/93 במסגרת המועדון בין השנים 2005-2008, כשהמתלונן 1 למד בכיתות ז' עד י'. בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשנת 2007 או בסמוך לכך, כאשר המתלונן 1 היה כבן 15 שנים או בסמוך לכך, הנאשם הציע לו לאמנו באימונים אישיים ללא תשלום. הנאשם טען כי האימונים האישיים נועדו לשפר את יכולות המשחק של המתלונן 1 בכדורסל ולאפשר לו "יותר דקות משחק" והמתלונן 1 הסכים לכך.

2. בהמשך לכך, בחמישה או שישה אימונים, במהלך כשנתיים, בימי שישי, הנאשם נפגש עם המתלונן 1 באולם כדורסל לצורך האימונים האישיים. במהלך אחד מהאימונים האישיים הנאשם הורה למתלונן להתכופף נמוך, לכופף ברכיים ולפרוס ידיים לצדדים, ובאותה העת נצמד עם איבר מינו אל ישבנו של

- 1 המתלונן 1 מאחורה, וזאת באמתלה שהוא מדגים למתלונן 1 עמידה נכונה, והכל לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.
3. במהלך 2 או 3 מהאימונים הנאשם הציע כי יעסה למתלונן 1 את רגליו וטען כי הדבר דרוש לשחרור השרירים. בהמשך לכך, הנאשם פרס מזון על הרצפה, אמר למתלונן 1 לשבת על המזון ולבצע מתיחות.
4. במעמד הנ"ל הנאשם ביקש מהמתלונן 1 לשכב על גבו, מרח שמן או קרם על רגליו של המתלונן 1 ועיסה את רגליו, את אזור מפשעתו ואת ירכיו הפנימיות של המתלונן 1. הנאשם המשיך והניח את ידו על איבר מינו של המתלונן 1, מעל בגדיו, ומישש אותו. בנוסף לכך, הנאשם הכניס את ידיו מתחת לתחתונו של המתלונן 1 ושפשף את איבר מינו.
5. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה במהלך התקופה הנ"ל, לאחר אימון אישי הנאשם הזמין את המתלונן 1 להגיע עמו לדירה, במקום שאינו ידוע במדויק למאשימה, והמתלונן 1 הסכים לכך.
6. בהגיעם לדירה הנאשם הוביל את המתלונן 1 לאחד החדרים והורה לו לשכב במיטה על מנת לעשות עיסוי. המתלונן 1 חלץ את נעליו ונשכב במיטה על גבו. במעמד זה הנאשם החל לשמן את רגליו של המתלונן 1, תוך כדי עיסוי הרגליים, ובהמשך עיסה את אזור המפשעה של המתלונן 1, הכניס את ידיו מתחת לתחתונו של המתלונן 1 ושפשף את איבר מינו.
7. בהמשך לכך, הנאשם הפעיל סרט בטלוויזיה, וכשהמתלונן 1 שכב במיטה על בטנו, הנאשם נשכב על המתלונן 1, כשהוא לבוש, והמשיך לשכב עליו עד לתום הצפייה בסרט.
8. הנאשם עשה את כל המעשים שפורטו לעיל לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

הוראות החיקוק בהן הורשע הנאשם:

מעשים מגונים בקטין שטרם מלאו לו 16 שלא בהסכמה חופשית (מספר עבירות) לפי סעיף 348(ב) בנסיבות 345(ב)(1) בצירוף 345(א)(1);

אישום שני

1. הנאשם אימן את המתלונן 2, יליד 1/98 במסגרת המועדון במשך מספר שנים, החל משנת 2009 או בסמוך לכך, מאז שהמתלונן למד בכיתה ו'.
2. במהלך החופש הגדול של שנת 2012 כשהמתלונן 2 בן 14 וחצי ובמהלך מספר חודשים ספורים, בתדירות משתנה, של פעם בשבוע עד שלוש פעמים בשבוע, אימן הנאשם את המתלונן 2 באימונים אישיים באולם ספורט של תיכון בעיר בדרום הארץ. המתלונן סבר כי האימונים האישיים נועדו לקדם אותו ביכולות המשחק שלו ולאפשר לו יותר "זמן משחק".
3. במספר מועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, הנאשם הסיע את המתלונן 2 ברכבו אל האימון האישי

- ובחזרה ממנו. במהלך הנסיעות, כשהנאשם נהג ברכב והמתלונן 2 ישב לצדו, הנאשם הניח את ידו על רגליו של המתלונן 2 וכן בחלק הנסיעות נגע באיבר מינו של המתלונן 2 מעל לבגדיו ומישש.
4. לאחר מספר אימונים אישיים כאמור, הנאשם הציע כי המתלונן 2 יגיע לביתו של הנאשם לפני האימון, וטען כי זאת על מנת לאכול ולשחק בסוני פלייסטיישן והמתלונן הסכים לכך.
5. בהמשך לכך, המתלונן 2 הגיע לביתו של הנאשם בלפחות 6 או 7 הזדמנויות שונות.
6. במהלך הביקורים בבית, הנאשם אפשר למתלונן לשחק בפלייסטיישן ותוך כדי כך ביצע בו מעשים מגונים שונים אשר הסלימו בהדרגה:
7. באירוע אחד הנאשם ליטף את ירכיו של המתלונן 2, בהמשך מישש את איבר מינו של המתלונן 2 מעל לבגדיו.
8. בביקור נוסף, הנאשם פשט את מכנסיו ותחתוניו, מרח קרם על איבר מינו, הוריד את מכנסיו ותחתוניו של המתלונן 2, הושיב את המתלונן 2 על ברכיו עם הגב אל הנאשם וחיכך את איבר מינו בישבנו של המתלונן 2.
9. באחד הביקורים בבית, ותוך כדי שהמתלונן שיחק בפלייסטיישן, הנאשם הפשיט את המתלונן 2, ליטף את גופו, התכופף אל עבר איבר מינו של המתלונן 2 ונישק אותו. בהמשך לכך, הנאשם התקרב לנשק את המתלונן והמתלונן זז אחורנית.
10. בנוסף לכך, במהלך אחד הביקורים בבית, הנאשם הוביל את המתלונן 2 לחדר השינה, והשכיב אותו על המיטה על בטנו, נשכב מעל המתלונן 2 כשמכנסיהם ותחתניהם מופשטים, וחיכך את איבר מינו בישבנו של המתלונן 2. תוך כדי מעשיו אלה המתלונן בכה.
11. הנאשם ביצע את כל המעשים כמפורט לעיל לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

הוראות החיקוק בהן הורשע הנאשם:

מעשים מגונים בקטין שטרם מלאו לו 16 שלא בהסכמה חופשית (ריבוי עבירות) לפי סעיף 348(ב) בנסיבות 345(ב)(1) בצירוף 345(א)(1).

אישום שלישי

1. המתלונן 3, יליד 1/03 עבר להתאמן במסגרת המועדון לאחר שהנאשם צפה במשחק בו השתתף בקבוצה אחרת והזמין אותו להבחן למועדון. הנאשם החל לאמן את המתלונן 3 במסגרת המועדון בשנת 2016 או בסמוך לכך, כאשר המתלונן היה כבן 13 שנים ולמד בכיתה ז'.
2. אחרי תקופה של כשנה, מתחילת האימונים במועדון, הנאשם אמר למתלונן 3 כי הוא "קולע טוב" והציע למתלונן 3 אימונים אישיים ללא תשלום על מנת "לקדם" אותו והמתלונן 3 הסכים לכך.

3. הנאשם, במספר מועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, בתדירות של פעם בשבוע בימי שישי, לתקופה של שנה לסירוגין, במהלך האימונים האישיים באולמות הספורט של שני בתי ספר תיכוניים של אותה עיר בדרום הארץ, ביצע במתלונן מעשים מיניים שהלכו והתגברו עם הזמן, כפי שיפורט להלן:

א. תחילה במספר הזדמנויות, כשהמתלונן ביצע תרגילי מתיחות לטיפ הנאשם את המתלונן 3 ברגליו. בהמשך, עם הזמן כאשר המתלונן ביצע תרגילי כושר שונים בשכיבה על הרצפה, הנאשם התיישב לידו על ספסל ונגע באמצעות ידו ברגליו, באזור המפשעה לכיוון איבר המין, בישבן של מתלונן 3 וזאת מעל הבגדים.

ב. בנוסף לכך, בחלק מהאימונים האישיים כשהמתלונן 3 שכב על הרצפה על בטנו, הנאשם, נשכב מעל המתלונן והתחכך עם איבר מינו בגופו של המתלונן 3 כששניהם לבושים בבגדיהם, תוך כדי שהנאשם משמיע קולות גניחה. לעיתים, הנאשם הורה למתלונן להתהפך ולשכב על גבו והמשיך והתחכך עם איבר מינו בגופו של המתלונן מעל הבגדים תוך כדי השמעת קולות גניחה.

ג. בשלב מסוים המתלונן 3 שלח לנאשם הודעת טקסט בה הבהיר לנאשם כי מעשיו של הנאשם, כפי שתוארו לעיל, אינם נעימים לו. והנאשם הפסיק לתקופה עם המעשים.

ד. לאחר ההתכתבות ובמשך מספר אימונים אישיים בהם נמנע הנאשם מלגעת בגופו של המתלונן - חזר הנאשם על מעשיו בהדרגתיות המפורטת כאמור בסעיפים לעיל.

ה. בהמשך לכך במהלך אחד האימונים, הנאשם פנה אל המתלונן 3 ואמר לו שהוא מעריך אותו, שהוא ילד יפה, חמוד, בלונדיני ושהמתלונן ילד שהוא מאוד אוהב.
ו. משהבין המתלונן כי יחסו של הנאשם אליו משתנה באופן בו הנאשם לא מאפשר לו להשתתף במשחקים בשל העובדה כי הוא לא מוכן לקיים יותר אימונים אישיים עם הנאשם, פנה אל הנאשם והודיע לו כי הוא מסכים ומבקש להמשיך ב"אימונים האישיים". בהכרעת הדין קבענו כי המעשים המגונים שביצע הנאשם במתלונן 3 לאחר שמלאו לו 14 שנים נעשו תוך ניצול יחסי מרות. עוד קבענו כי מרבית המעשים המגונים בוצעו טרם מלאו למתלונן 14 שנים ושלא בהסכמתו.

ז. במועד נוסף במהלך השנה כאמור לעיל, כשהמתלונן היה בכיתה ח', שהו המתלונן 3 והנאשם במחסן ציוד ליד אולם הכדורסל בתיכון בעיר בדרום. במעמד הנ"ל, המתלונן שכב על מזרן שהיה מונח על הרצפה, הנאשם נשכב מעליו וחיכך את איבר מינו בישבנו של המתלונן.

ח. מיד לאחר מכן, הנאשם ביקש מהמתלונן 3 לעמוד, ונעמד מאחוריו. הנאשם פשט את מכנסיו ותחתוניו וביקש מהמתלונן 3 שיחזיק את איבר מינו של הנאשם בידיו והמתלונן 3 עשה כן.

ט. לאחר האירוע שהתרחש במחסן המצוין לעיל, שלח המתלונן 3 לנאשם הודעת טקסט בה הבהיר לנאשם כי מעשיו אינם נעימים לו וכי הוא לא רוצה להתאמן אצלו יותר

באימונים האישיים.

י. לאחר תקופה, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בתום אימון אישי, הנאשם הזמין את המתלונן 3 לביתו לעשות את הקטע האישי, והמתלונן 3 הסכים לכך. בהגיעם לביתו של הנאשם, הנאשם הוביל את המתלונן 3 לחדר השינה, המתלונן 3 שכב על המיטה בלי מכנסיים ובלי תחתונים והנאשם התפשט בעצמו. נשכב מעל המתלונן 3 וחיכך את איבר מינו בישבנו של המתלונן 3. לאחר זמן מה הפסיק את מעשיו, יצא מהחדר ולאחר מכן הסיע את המתלונן 3 לביתו.

יא. במועד נוסף, במהלך השנה כאמור לעיל, כשהמתלונן היה 3 בכיתה ח', במהלך אימון אישי באולם כדורסל בתיכון אחר באותה עיר בדרום, כאשר המתלונן 3 שכב על הרצפה על בטנו, הנאשם הוריד את מכנסיו ותחתוניו של המתלונן 3 עד הקרסוליים, פשט את מכנסיו ותחתוניו שלו, נשכב על המתלונן 3 וחיכך את איבר מינו בישבנו של המתלונן.

יב. בנוסף לכך, במספר מקרים, במהלך התקופה בה אימן הנאשם את המתלונן 3 באימונים אישיים, הנאשם החזיר את המתלונן הביתה מאימון אישי ברכבו, במהלך הנסיעות, כאשר הנאשם נהג והמתלונן 3 לצדו, הנאשם ליטף את מפשעתו של המתלונן 3.

4. בתאריך 2.8.20 בשעה 13:11 הנאשם שלח אל המתלונן הודעה ממספר טלפון שלא מוכר למתלונן, במסגרתה הציג עצמו בכזב בפני המתלונן 3 בשם יותם גלבווע, וטען בפני המתלונן 3 כי יותם עובד בחברת אבטחה וכי ברשותו צילומים בעלי אופי מיני של המתלונן 3 ושל הנאשם מאולם הספורט בתיכון.

5. במהלך ההתכתבות הנ"ל של הנאשם עם המתלונן 3, הנאשם, תוך התחזות ליותם, ביקש מהמתלונן 3 ליצור קשר טלפוני עם הנאשם, וטען כי הדבר נדרש על מנת שיותם ימחק את הצילומים. בעקבות דרישתו זו של הנאשם, המתלונן 3 יצר קשר טלפוני עם הנאשם, שוחח עמו ועדכן אותו לגבי דרישותיו של "יותם". הנאשם טען בפני המתלונן 3 כי הוא חושש ש"יותם" עלול לפרסם את הצילומים ואף הציע לשלם ליותם כסף כדי שלא יעשה כן.

הוראות החיקוק בהן הורשע הנאשם:

מעשים מגונים בקטין שלא מלאו לו 16 שלא בהסכמה חופשית (מספר עבירות) לפי סעיף 348(ב) יחד עם 345(ב)(1) בצירוף 345(א)(1) לחוק, מעשים מגונים בקטין מתחת לגיל 14 (ריבוי עבירות) לפי סעיף 348(א) יחד עם 345(א)(3) לחוק; מעשים מגונים בקטין שמלאו לו 14 שנים, תוך ניצול יחסי מרות (ריבוי עבירות) לפי סעיף 348(ד)(1) לחוק.

אישום רביעי:

1. הנאשם החל לאמן את המתלונן 4, קטין יליד 5/05 במסגרת המועדון בשנת 2015 כשהמתלונן היה כבן 10. סמוך לפני התאריך 26.6.18, כשלמתלונן 4 מלאו 13 שנים, הנאשם הציע לקיים עמו אימונים אישיים והמתלונן הסכים לכך.

2. בתאריך 26.6.18 המתלונן הגיע מביתו במושב לאותה עיר בדרום לצורך האימון האישי. הנאשם פגש את המתלונן בכניסה לעיר והסיעו ברכבו לאולם ספורט במקום שאינו ידוע במדויק למאשימה.
3. במעמד הנ"ל, במהלך האימון האישי, הנאשם נצמד עם מפשעתו אל ישבנו של המתלונן 4, חיבק אותו ואחז בישבנו, והכל באמתלה שהוא מדגים למתלונן טכניקות משחק ולשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.
4. בתום האימון האישי, הנאשם הזמין את המתלונן להגיע לביתו של הנאשם כדי לאכול וכן כדי לעשות "מסאז' טוב לשחרור השרירים" והמתלונן 4 הסכים לכך.
5. בהגיעם לבית, הנאשם כיבד את המתלונן בעוגיות, הפעיל סרט בטלוויזיה, פרס מזרון דק על הרצפה והורה למתלונן 4 לשכב עליו. כאשר המתלונן נשכב על הרצפה, הנאשם מרח קרם על רגליו והחל לעסות את רגליו באזור כפות הרגליים והקרסוליים.
6. בהמשך לכך, הנאשם הורה למתלונן 4 להתהפך, לשכב על הבטן, לצפות בסרט "ולא לדאוג". במעמד זה הנאשם עיסה את רגליו של המתלונן 4 וכן את ישבנו לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.
7. מיד בהמשך לכך, הנאשם הורה למתלונן 4 להתהפך ולשכב על הגב, המשיך ללטף את הרגליים של המתלונן 4 ומרח קרם. הנאשם הכניס את ידו מתחת לתחתוניו של המתלונן וליטף את איבר מינו.
8. סמוך לאחר מכן, הנאשם הסיע את המתלונן 4 לאולם כדורסל במתחם הבריכה באותה עיר ושם שיחק עמו כדורסל. במהלך המשחק, הנאשם נצמד עם מפשעתו אל המתלונן 4 וחיבק אותו וזאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. הנאשם הפסיק את מעשיו רק כשלאולם הספורט נכנסו ילדים אחרים.
9. בתאריך 28.6.18, הנאשם קיים אימון אישי נוסף למתלונן, באולם הכדורסל הנ"ל, במהלכו נצמד אליו ותפס בישבנו, וחיבק אותו לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.
10. בתאריך 13.7.18, הנאשם הזמין את המתלונן 4 לנסוע יחד עמו ועם קטינים נוספים לטיול בצפון בין התאריכים 23.7.18-26.7.18, והמתלונן הסכים לכך. בנוסף לכך, הנאשם ביקש וקיבל את הסכמתה של אמו של המתלונן 4 ליציאתו לטיול. בהמשך לכך, בתאריכים הנ"ל, במסגרת הטיול, הנאשם, המתלונן 4 ו-3 קטינים נוספים (להלן: "**הקטינים**") לנו בצימר במושב יסוד המעלה. הצימר היה בנוי בשני מפלסים והנאשם החליט כי הוא ישן עם המתלונן 4 במפלס העליון של הצימר.
11. בלילה בין התאריכים 23.7.18-24.7.18, המתלונן 4 שכב בצימר במפלס העליון והתכוון לשינה. הנאשם, אשר שכב ליד המתלונן, הוציא קרם מתיקו והציע כי יעסה את המתלונן 4.
12. במעמד הנ"ל, הנאשם הורה למתלונן לשכב על הבטן, מרח קרם על רגליו, ליטף את רגליו ומישש את ישבנו באמצעות ידיו והכל לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.
13. בהמשך לכך, הנאשם הורה למתלונן 4 להסתובב על הגב והמתלונן אמר לנאשם כי מעשיו מפריעים לו לישון, הנאשם השיב כי הוא מסיים בקרוב, חזר וליטף את רגליו של המתלונן ובהמשך הכניס את ידו למפשעתו ונגע באיבר מינו. הנאשם חזר על פעולה זו מספר פעמים.

14. בתאריך 26.7.18 בשעה 06:00 או בסמוך לכך, בעודו שוכב ליד המתלונן 4, הנאשם העיר את המתלונן משנתו ושאל אותו האם הוא יכול לעשות למתלונן מסאז'. המתלונן אשר היה אפוף משינה ענה לו שכן והנאשם נטל קרם ומרח אותו על רגליו. הנאשם אחז באיבר מינו של המתלונן וליטף אותו עד ששמע רעש מהמפלס התחתון של הצימר והפסיק את מעשיו.

15. הנאשם עשה את המעשים המתוארים לעיל לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

הוראות החיקוק בהן הורשע הנאשם:

מעשים מגונים בקטין שלא מלאו לו 16 שלא בהסכמה חופשית (ריבוי עבירות) לפי סעיף 348(ב) בנסיבות 345(ב)(1) בצירוף 345(א)(1).

אישום חמישי:

1. בתאריכים שאינם ידועים במדויק למאשימה, כשנתיים לפני מועד מעצרו של הנאשם בתאריך 28.12.20, הנאשם צרך פרסומי תועבה ובהם דמויות של קטין ובתוך כך הנאשם צפה במאות תמונות בהן, בין היתר, דמויות של קטינים ערומים כשאיבר מינם חשוף, ודמויות של בגירים מבצעים בקטינים עבירות מין, וכן צפה בשני סרטונים בעלי תוכן דומה.
2. במעשיו אלו, הנאשם צרך פרסום תועבה ובו דמותו של קטין.

הוראות החיקוק בהן הורשע הנאשם: פרסום והצגת תועבה- ריבוי עבירות לפי סעיף 214(ב3) סיפא לחוק.

תסקיר שירות המבחן:

הערה: מרבית הכתוב בגזר הדין - נמחק כאן מטעמי צנעת הפרט.

הנאשם, בן 49, רווק המנהל מזה כשמונה שנים מערכת יחסים זוגית. לבני הזוג ילד כבן שנתיים וחצי. עובר למעצרו התגורר עם בת זוגו ועבד כמאמן כדורסל ומנהל מקצועי של ענף הכדורסל. לדבריו, במשך כ-25 שנה לערך עסק באימון כדורסל בשכבות אוכלוסיה שונות.

משפחת מוצאו מונה זוג הורים ו-6 ילדים, כשהנאשם הוא הצעיר מביניהם. אחיו מנהלים אורח חיים נורמטיבי ויצרני. הנאשם מסר כי בני משפחתו תומכים בו.

בהתייחסו לעבירות, הנאשם מודה בעבירות ומסר כי לאורך השנים בהן עבד כמאמן קבוצת כדורסל לנערים, נגע באופן פוגעני בחלק מהנערים אותם אימן. הנאשם תיאר כי באותה עת חווה משיכה מינית לנערים ולכן נגע בהם אולם מאז הולדת בנו חדל מכך. הנאשם הביע צער רב נוכח מעשיו. לדבריו, לא חשב באותה עת על נפגעי העבירה אלא על צרכיו האישיים.

הנאשם הביע רצון להשתלב בכל מסגרת טיפולית ששירות המבחן ימצא כמותאמת לצרכיו, אך מעדיף שילוב במסגרת פתוחה מחוץ לכותלי בית הסוהר על מנת שיוכל לשמר את הקשר עם בנו הפעוט. ההתרשמות היא כי הנאשם מבטא רצון כן להשתלב בטיפול אולם ממוקד בצרכיו האישיים וקידום חייו המשפחתיים והזוגיים.

שירות המבחן התרשם מקיומה של רמת סיכון גבוהה להתנהגות מינית פוגענית והמליץ על השתת ענישה מוחשית של

מאסר בפועל שתחיד לו את משמעות וחומרת מעשיו והפגיעה שפגע באחר לצד ענישה נלוות. שירות המבחן המליץ לבחון את שילובו של הנאשם בטיפול ייעודי לעבריינות מין בין כותלי בית הסוהר.

תסקיר נפגעי עבירה:

הערה: בעותק לפרסום, מטעמי צנעת הפרט נמחק כל הפירוט של תסקירי נפגעי העבירה.

ראיות ההגנה לעונש:

אחיו ואחותו של הנאשם העידו מטעם ההגנה לעניין העונש. אחיו הבכור של הנאשם, פירט כי הוא בן 59 ד"ר לפיזיקה עם תואר שני בפילוסופיה. זה תיאר כיצד הנאשם סייע לו בעת שהוא בעצמו נקלע למשבר. הנאשם שימש עבורו און קשבת, היה זמין עבורו בכל עת, נתן לו עצות טובות ואלמלא תמיכה זו, הוא לא יודע כיצד היה צולח תקופה זו בחייו. הנאשם אהוד ומקובל על כל האחים, הוא משמש "נקודת עוגן" לאחים ולאחיינים, שראו בו "דוד נערץ". מעצרו של הנאשם נתן את אותותיו על אמו. גם אם בתחילה הצליחו להסתיר זאת ממנה, בהמשך נאלצו לספר לה עליו. לתחושתו, האם לא הייתה מסוגלת להכיל זאת, ולבסוף "ויתרה". הוא וכל המשפחה מעוניינים לראות את הנאשם ביחד עם בנו הקטן שנולד בסמוך לפני מעצרו. הם מעוניינים לסייע לו ככל שניתן ולקחת אחריות על הליך שיקומו.

אחותו של הנאשם, פירטה כי היא בת 36, אחות, בעלת תואר שני בפילוסופיה. לדבריה, הנאשם הוא אחיה הצעיר, שותף לחייה, גם כיום. הנאשם סייע לה ולבעלה בתמיכה נפשית בעת קשה, בעקבותיה אף חלתה במחלה קשה. בזמן שהיא ראתה את הקושי ואובדן החלומות, הנאשם נתן לה לראות את האור. הנאשם בעל אישיות חמה, נבונה, רגישה וסובלנית. רק לאחר מעצר הנאשם, הם כמשפחה התוודעו לכך שהנאשם בעצמו עבר תקיפה מינית בהיותו נער. כעת הם זמינים ומחויבים לסייע לנאשם בהליך השיקום כשהדבר נמצא בראש סדר העדיפות. המעצר הממושך והתנאים הקשים מהווים עונש כבד מנשוא עבור הנאשם שכל חייו היה בן מסור ואח תומך. הנאשם שילם כבר מחירים כבדים עבור מעשיו, וימשיך לשלם גם בעתיד. מעצרו השפיע על כל משפחתו, בפרט על אמו, שכל יום שאלה בבכי היכן הוא נמצא ומתי תזכה לראותו. היא מבקשת לתת לנאשם הזדמנות ולהקל בעונשו.

טיעוני הצדדים:

באת כוח המאשימה במסגרת טיעוניה הכתובים לעונש, עתרה לבית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מהאישומים. זו הפנתה לערכים החברתיים בהם פגע הנאשם כשליטתה, מדובר בפגיעה קשה באותם ערכים. בהתייחסה לנסיבות ביצוע העבירה עמדה המאשימה על כך שהמעשים בוצעו בעת שהנאשם היה מאמן הכדורסל של המתלוננים תוך שהוא מנצל לרעה מעמדו ואת האמון הרב שנתנו בו המתלוננים לצורך סיפוק תאוותו המינית.

זו הדגישה את ריבוי המעשים; הימשכם; התכנון והשיטתיות כאשר הנאשם דואג להימצא ביחידות עם המתלוננים; הנזק הרב שנגרם למתלוננים כמו זה שעלול היה להיגרם; היות המתלוננים קטינים, חלקם מתחת לגיל 14; עונשי המקסימום הקבועים לצדן של העבירות בהן הורשע הנאשם וקיומו של עונש מזערי. הוטעם כיהנאשם חדל מפגיעותיו המיניות אך בשל כך שאותם מתלוננים עזבו את אימוני הכדורסל ובהמשך בשל מעברו של הנאשם למועדון ספורט אחר.

ביחס לעבירות של הצגה ופרסום תועבה נטען כי אף שהנאשם לא היה זה שפגע פיזית באותם קטינים המתועדים באותם סרטונים, צריכה של פרסומי תועבה ובהם דמותם של קטינים ממריצה את תעשיית הייצור ובכך מגדילה את הפגיעה המזעזעת והחולנית באותם קטינים. כך גם ישנו חשש כי המחזיק באותם פרסומים ינסה לחקות את המעשים המוצגים בחומר הפורנוגרפי או ישדל ילדים אחרים ליצור עבורו חומרים פורנוגרפיים בהשתתפותם. החזקה, צריכה ופרסום של אותם חומרים מהווה פגיעה מחודשת באותם קטינים.

לאור האמור בשים לב פגיעה הקשה בערכים החברתיים המוגנים והפסיקה הנוהגת, המאשימה עותרת לבית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם כמפורט להלן: באישום הראשון, מתחם הנע בין 3-5 שנים מאסר בפועל; באישום שני, מתחם הנע בין 5-8 שנים מאסר בפועל; באישום שלישי, מתחם הנע בין 6-9 שנים מאסר בפועל; באישום רביעי מתחם של 5-7 שנים מאסר בפועל; באישום חמישי מתחם שתחתיתו מאסר על תנאי ותקרתו מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם המאשימה הפנתה למאפייני אישיותי וגורמי הסיכון כמפורט בתסקיר שירות המבחן ולעדיפות שיש לתת לשיקולי גמול בעבירות מעין אלה. המאשימה סבורה כי יש לקבוע מתחם עונש כולל של 16-13 שנים מאסר בפועל ולמקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם, לצד מאסר על תנאי מרתיע ופיצוי משמעותי לכל אחד מנפגעי העבירה.

טיעוני ההגנה:

באת כוח הנאשם במסגרת טיעוניה לעונש, עתרה לבית המשפט שלא למצות את הדין עם הנאשם. בפתח דבריה, הלינה על מתחמי הענישה אותם מבקשת המאשימה, מתחמים אשר לשיטתה אינם עולים בקנה אחד עם נסיבות ביצוע העבירה והפסיקה הנוהגת לרבות הפסיקה עליה מסתמכת המאשימה. לגופם של דברים, נטען כי אף שמדובר במספר אישומים ו-4 מתלוננים, על פי מבחן "הקשר ההדוק", מן הראוי לקבוע מתחם אחד כולל לכל מעשיו של הנאשם. נטען כי הנאשם שימש כמאמן כדורסל 25 שנים, דבר מעצרו פורסם בכל דרך אפשרית וסופם של דברים, עליו לתת את הדין על ארבעה אישומים. לא פחות, אך גם לא יותר.

נטען כי על אף שעובדות כתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם מתארות מעשים שהחלו בשנת 2007 ונפסקו בשנת 2018, אין ללמוד מכך שמדובר ברצף של מעשים חוזרים ונשנים ללא הפסקה, על פני תקופה זו. נטען כי ביחס לכל מתלונן מדובר על מספר אירועים בודדים, שנפרשו על פני מספר חודשים ונפסקו.

נטען כי תסקירי נפגעי עבירה מתחשבים בנתונים שאינם מצויים בכתב האישום המתוקן, כוללים טעויות עובדתיות ובכלל אלה, ההתייחסות למתלוננים כחסרי ישע, הגם שבית משפט לא ראה אותם ככאלה.

ניהול ההוכחות ושמיעת המתלוננים, נעשו במובנים מסוימים אך בשל עמדת המאשימה, מקום שבו ראתה לייחס לנאשם ביצוע עבירות של "אחראי" בקטין שהוא "חסר ישע". בעניין זה, ההגנה העלתה טענה מקדמית, בית המשפט קבע כי לצורך הכרעה יש לשמוע את המתלוננים, ובסופם של דברים עמדת ההגנה היא זו שהתקבלה.

להודאת הנאשם חשיבות רבה גם ביחס להליך ריפויים של המתלוננים אשר נוכחים לראות את הנאשם מודה, מאשר את התרחשות המעשים ולוקח אחריות. הנאשם ביקש לעבור הליך שיקומי כבר בשלב המעצר, אולם אז נטען כי השלב הראוי לכך הוא במסגרת גזר הדין. כעת במסגרת גזר הדין הוא שב וחוזר על בקשתו להשתקם, אולם סוגרים בפניו את הדלת ומציגים לו אפשרות אחת לפיה עליו להשתקם אך ורק במסגרת מאסרו. בנקודת זמן זו של חייו, נוכח הפיכתו להורה, המחירים ששילם עד עתה, נטילת האחריות והירתמותה של המשפחה לסייע לו, סיכויי ההצלחה של הנאשם להשתקם גבוהים יותר. אמנם שירות המבחן מצוין כי נשקפת מן הנאשם רמת מסוכנות מינית גבוהה, יחד עם זאת, קביעה זו מן הראוי שתילקח בזהירות המתבקשת שכן הגוף האמון על קביעת מסוכנות מינית הוא המרכז להערכת מסוכנות מינית שלו הכלים והידע לעשות כן.

מעבר לכך, הסנגורית עמדה על תקופת המעצר הממושכת בה מצוי הנאשם, בתנאים קשים, במהלכה הנאשם הותקף והועבר בין בתי סוהר שונים; על המחירים האישיים אותם שילם עוד בטרם נגזר עונשו. נטען כי חרף קיומו של עונש מזערי, לבית המשפט סמכות לקבוע כי חלקו יהיה בדרך של מאסר על תנאי. ביחס לעבירה של מעשים מגונים תוך ניצול יחסי מרות והחזקת פרסומי תועבה, לא קיימת חובת עונש מזערי. אלה כאלה, מצדיקים כי עונשו של הנאשם ייקבע

בתחיתו של כל מתחם עונש שייקבע על ידי בית המשפט.

הנאשם בדבריו האחרונים לעניין העונש, הדגיש כי הוא לוקח אחריות על מעשיו ללא הסתייגות, ללא הצדקה או תירוצים: "המעשים שאני עשיתי הם בלתי נסלחים". לדבריו, אין יום במעצר שהוא לא מכה על חטא ומתבייש במקום אליו הגיע. בנו שנולד הוא בבחינת "תיקון" לחייו ואם היה נולד לפני 20 שנה, לא היה חוטא בביצוע ההעבירות. גם מנקודת מבט של הורה הוא מתבייש על כך שהפר את האמון שנתנו בו. התקופה במעצר במשך 900 ימים, גרמה לו להפנים את חומרת מעשיו. הוא מצר על הכאב שגרם לאמו, הוא מצר על הכאב שגרם לזוגתו. הוא מבקש את רחמי בית המשפט, לא בשבילו, אלא עבור כך שיוכל למלא את המחויבות שלו כאב לילדו ועל מנת להוכיח למשפחתו, למתלוננים ולאחרים שהוא בר תקנה.

דין והכרעה:

בהתאם לתיקון 113, כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, וכשלב ראשון, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. בהתאם להלכה שנקבעה בע"פ 4910/13 **אחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.10.14), בבואו של בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם אחד, אם לאו, יש להחיל את מבחן "ניסיון החיים" ומבחן "הקשר ההדוק". עוד ר' ע"פ 2420/15 **אבטליון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.11.15), רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.5.15) וע"פ 5643/14 **אחמד עיסא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.6.15).

יישום האמור לעיל, מביא לכלל מסקנה כי יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מהאישומים. מסקנה זו מבוססת על כך שמדובר בארבעה מתלוננים שונים; בכך שהעבירות בוצעו בתקופות שונות ושאינן חופפות; בכך שהמעשים נפרסו על פני תקופה ארוכה של שנים; בתדירות משתנה; בדרגת חומרה שונה; בגילים שונים. ר' לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 319/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פסקה 8 לפסק דינה של כב' הש' ברון] (פורסם באר"ש, 19.7.18):

"קביעתו של בית המשפט המחוזי כי כל אחד משני האישומים נגד המערער מהווה אירוע נפרד, מבטאת את ההכרה בפגיעה שחווה כל אחד מן המתלוננים בגופו ובנפשו. קביעה זו אף עולה בקנה אחד עם ההלכה שלפיה כאשר מדובר במספר מעשי עבירה, באישומים שונים, כלפי קורבנות שונים, ואף אם ניתן למצוא קווי דמיון באופיים של המעשים - יש לראות בכל אחד מהם אירוע בפני עצמו ולקבוע מתחמי ענישה נפרדים."

על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב: **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם כוללים בתוכם את ההגנה על כבודם, שלמות גופם ונפשם של המתלוננים. עוד יש במעשיו משום פגיעה באוטונומיה של הפרט על גופו. אשר לפגיעה הקשה בערכים החברתיים המוגנים הגלומה בביצוע עבירות מין בקטינים ר' ע"פ 3936/22 **מדינת ישראל נ' יואב בושמיץ** [פסקה 15 לפסק דינו של כב' הש' מינץ] (פורסם באר"ש, 10.11.22):

"לא פעם ולא פעמיים עמד בית משפט זה על החומרה הטמונה בעבירות מין בכלל, ובעבירות מין בקטינים בפרט, המתאפיינות בניצול תמימותו וחולשתו של הקטין לסיפוק יצריו של הפוגע (ראו למשל: ע"פ 4731/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (3.10.2019); ע"פ 2538/19 פלוני נ'

מדינת ישראל, פסקה 9 (13.11.2019); ע"פ 966/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (29.1.2020). בהתאם לכך נקבע כי מדיניות הענישה בעבירות מין צריכה להיות מחמירה ולבטא לא רק את האינטרס הציבורי בהרתעתם של עברייני מין פוטנציאליים, אלא גם את הנזקים המשמעותיים הנגרמים לגופם ונפשם של נפגעי עבירות אלו. זאת כאשר הפגיעה בנפשו של קטין, בשלב שבו טרם התגבשה אישיותו באופן מלא, מותירה בו פעמים רבות צלקות עמוקות ומתמשכות אשר ילוו אותו שנים ארוכות (ע"פ 4124/21 מדינת ישראל נ' רימוני, פסקה 11 (1.6.2022); ע"פ 7046/18 דרימן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.8.2021); ע"פ 2749/21 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 7 (27.2.2022)).

עוד ר' דבריה של השופטת ע' ארבל בע"פ 6690/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 6] (פורסם בנבו, 10.3.08):

"על החומרה שיש בעבירות מין, לא כל שכן כאשר הן מבוצעות בקרבן קטין או קטינה, דומה כי אין צורך להכביר מילים. חילול כבוד האדם של הקרבן, ניצול התמימות, האמון, חוסר האונים ואי היכולת להתנגד באופן משמעותי שמאפיינים פעמים רבות קרבנות עבירה קטינים, ניצול החשש והפחד אצל רבים מהם מחשיפת המעשים, הצלקות הנפשיות העמוקות הנחרתות בנפשם, הפגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות, הזוגיות, החברתיות, האישיות ואחרות - כל אלה הם אך מקצת הטעמים לחומרתן היתרה של עבירות המין המבוצעות בקטינים. הגנה על שלומם של קטינים, על שלמות גופם ונפשם הינה אינטרס חברתי מוגן על ידי דיני העונשין. על העונש הנגזר במקרים שעניינם לשקף את ההגנה על כבודם, גופם ונפשם של קטינים וקטינות ולהרחיק מן הציבור את אלו מהם נשקף להם סיכון. על העונש לשקף את הסלידה מן המעשים, את הוקעתם, ולשלוח מסר מרתיע לעברייני שעניינו נידון ולציבור העבריינים בכוח."

ביחס לעבירות של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, הנאשם פגע בערכים החברתיים המוגנים של כבודם, פרטיותם, שלמות גופם ונפשם של אותם קטינים שצולמו. בע"פ 1269/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 12 לפסק דינו של כב' הש' זילברטל] (פורסם בנבו, 23.12.15) נפסק:

"האיסור על החזקת ופרסום חומרים פורנוגרפיים נועד למנוע שני נזקים עיקריים: הנזק הראשון הנגרם מפרסום ומהחזקה של פורנוגרפיית ילדים הוא פגיעה בכבוד ילדים ובפרטיותם (ערך הכבוד וערך הפרטיות). נזק זה נוגע בראש ובראשונה לילדים שהם מושא החומר הפורנוגרפי עצמו. עוצמת הנזק וחומרתו תלויה, כמובן, באופי הצילום, בנסיבות הפקתו ובתפוצה אליה הוא מגיע, אך בכל מקרה, פרטיותם וכבודם של הילדים המופיעים בחומרים מסוג זה נפגעים מעצם כך שנעשה בצילומים אלה שימוש מיני. הנזק השני הוא פגיעה פיזית-מינית בילדים (הערך של שלמות הגוף והגנת נפשם של ילדים). הקשר הסיבתי המופיע בספרות בין החזקה ופרסום של חומרים פורנוגרפיים לבין פגיעה פיזית-מינית בילדים הוא כפול. ראשית, צריכת חומר תועבה בדמות פורנוגרפיית קטינים עלולה לעודד את השוק להוסיף ולייצר חומרים כאמור, דבר הכרוך בפגיעה פיזית-מינית בילדים כמפורט לעיל. כמו כן, קים חשש שהמחזיק עצמו ישתמש בחומרים שברשותו על-מנת לשדל ילדים אחרים ליצור עבורו חומרים פורנוגרפיים בהשתתפותם. שנית, החזקת חומרים כאמור עלולה להביא לפגיעה פיזית-מינית בילדים על-ידי המחזיק, אשר ינסה לחקות את המעשים המוצגים בחומר הפורנוגרפי..."

העבירות בהן חטא הנאשם חמורות. לעבירת מעשה מגונה בקטין שלא מלאו לו 16 שלא בהסכמה חופשית קבע המחוקק עונש מרבי של 10 שנות מאסר ועונש מזערי של 2.5 שנות מאסר (רבע מהעונש המרבי); לעבירות של מעשה

מגונה בקטין מתחת לגיל 14 קבע המחוקק עונש מרבי של 7 שנים ועונש מזערי של 21 חודשים; לעבירות של מעשה מגונה בקטין שמלאו לו 14 תוך ניצול יחסי מרות, עונש מרבי של 4 שנים; לעבירות של פרסום והצגת תועבה עונש מרבי של שנת מאסר. ניתן כמובן להטיל חלק מהעונש המזערי על תנאי וניתן אף לגזור עונש נמוך יותר, בהתקיים נסיבות מיוחדות. עם זאת, פסיקתו המחייבת של בית המשפט העליון היא, כי על דרך הכלל יש לקבוע מתחם עונש הולם אשר מתיישב עם הנחייתו הברורה של המחוקק, להחמיר בענישתם של מבצעי עבירות מעין אלו, ולהציב רף תחתון קרוב לעונש המזערי (ר' לעניין זה ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 26 לחוות דעתו של כב' הש' ס. ג'ובראן] (פורסם בנבו, 27.8.14), ע"פ 337/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 13 לפסק דינו של כב' השופט נ' הנדל] (פורסם בנבו, 9.9.13).

על היחס בין עונשי המקסימום ואופן גזירת עונשו של נאשם ראה ע"פ 6590/17 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 10 לפסק דינו של כב' הש' שטיין] (מיום 11.11.18): **"בבואנו לגזור את עונשם של נאשמים שביצעו עבירות כאמור, עלינו לקיים את דברו של המחוקק ובמקרים מתאימים להטיל עונשים שמתקרבים לעונש המירבי"**. עוד ר' ע"פ 2352/19 מדינת ישראל נ' ביטון [פסקה 8 לפסק דינו של כב' הש' שטיין] (פורסם בנבו, 14.2.21); ע"פ 2352/19 אלדר דנילוב נ' מדינת ישראל [פסקה 11 לפסק דינו של כב' הש' שטיין] (פורסם בנבו, 15.10.19).

פסיקה נוהגת:

באשר לפסיקה הנוהגת ובטרם זו תפורט מספר הערות מקדימות. ראשית, בדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי גם בעבירות בהן הורשע הנאשם ניתן למצוא משרעת רחבה מאוד של עונשים. בעבירות מין המבוצעות נגד קטינים בתי המשפט שתיים לבם, בין היתר, לפרמטרים הבאים: טיב המעשים המיניים והוראת החיקוק שלצדם; משכם; תדירותם; גילו של הקרבן ופער הגילים בינו לנאשם; טיב הקשר בין הנאשם לקרבן; תלותו של הקורבן בנאשם; הנזק שנגרם לקרבן; האם המעשים בוצעו תוך הפעלת אלימות ואם כן עוצמתה, והכל בהצטרף לנסיבותיו האישיות של הנאשם.

הערה שנייה נוגעת לכך שהפסיקה הנוהגת מהווה אך פרמטר אחד שעל בית המשפט לקחתו בחשבון כחלק ממכלול שיקולים עובר לקביעת מתחם העונש ההולם. לשון אחר, בהבניית שיקול הדעת, אין כוונה לערוך ממוצע סטטיסטי של טווחי ענישה נוהגים ואל לו לבית המשפט להיות כבול לרמת הענישה הנהוגה אם סבור שיש מקום לשנותה, או מקום שבו נסיבותיו של התיק הנדון מצדיקות קביעתו של מתחם עונש שאינו עולה בהכרח בקנה אחד עם הענישה הנוהגת (ראה ע"פ 4910/16 אבני נ' מדינת ישראל [פסקה 7 לפסק דינה של כב' הש' חיות, כתוארה אז] (פורסם בנבו, 5.4.17). בדומה, ר' דבריו של בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4232/20 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 9 לפסק דינו של כב' הש' אלרון] (פורסם באר"ש, 12.11.20).

והערה שלישית. לצערנו, המציאות מזמנת מגוון של פגיעות מיניות המבוצעות על ידי נאשמים שונים בדרכים שונות, מכאן הקושי למצוא פסיקה העוסקת במקרים זהים לתיקנו. לא אחת, עובר לגזירת העונש בעבירות מין, בתי המשפט מוצאים עצמם נדרשים ל"ניואנסים" ולהבדלים בין תיק אחד למשנהו. יפים לעניין זה דברים שנאמרו על ידי בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 6490/20 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 2 לפסק דינו של המשנה לנשיאה כב' הש' הנדל] (פורסם באר"ש, 10.1.22):

"... גזירת העונש היא מלאכת מחשבת, ולא מלאכת מחשב. הרתיעה של בית המשפט, גם במובן הרגשי - לגיטימית היא. אך יש לזכור כי התגובה הרגשית אינה יכולה להיות סוף פסוק. בית המשפט מחויב לנמק את מסקנתו ואת הכרעתו לעניין העונש. הדבר דרוש כדי לצאת ידי חובת הענישה על פי עקרון ההלימה. הדרך ליישום שיקולי הענישה כראוי היא נימוק מדוע המקרה על נסיבותיו מוביל לתוצאה עונשית מסוימת ולא לתוצאה אחרת. מתפקידו של בית המשפט להציג את הנקודות

הספציפיות של המקרה, ולראות היכן עומד המקרה בשורת המקרים הקרובים."

(עוד ר' דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 4232/20 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 9 לפסק דינו של כב' הש' אלרון] (פורסם באר"ש, 12.11.20)).

ומשנאמרו הדברים, להלן מדגם של הפסיקה הנוהגת, דומה בנסיבותיה, גם אם לא זהה, למקרה הנדון:

בע"פ 7720/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.11.12) - נדון עניינו של נאשם שהורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שנפרסו על פני שתי תקופות עיקריות. האחת, בעת שהיה בעלים של פיצריה, ביצע בקטין בן 15 שעבד אצלו מעשים מגונים, בכללם חיבוק הקטין מאחור, מישוש איבר מינו ואשכיו, עיסוי רגליו וביצוע מין אוראלי בו. המעשים החלו שלא בהסכמתו של הקטין אך התפתחו לכדי מעשים מוסכמים בתמורה לתשלום כספי. בגין אלו הורשע המערער במעשים מגונים בקטין מתחת לגיל 16 שלא בהסכמתו החופשית ובביצוע מעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 16 תוך ניצול יחסי מרות השגחה עבודה או שירות. בתקופה השנייה, בה שימש המערער כמאמן קבוצת כדורגל, ביצע מעשים מגונים ב-4 קטינים בגילי 12-15 שנהג לאמן במסגרת אימון פרטי. המעשים המגונים כללו, בין היתר, עיסוי; נגיעות באיבר המין; ביצוע מין אוראלי באחד מהקטינים ומעשה אוננות בפני קטין אחר. בגין מעשים אלו הורשע המערער בביצוע מעשים מגונים בקטין מתחת לגיל 14 שנים; ביצוע מעשים מגונים בקטין מתחת לגיל 16 שנים שלא בהסכמתו החופשית; ביצוע מעשים מגונים בקטין מתחת לגיל 16 תוך ניצול יחסי מרות השגחה עבודה או שירות; עשיית מעשה מגונה בפומבי בפני אדם שטרם מלאו לו 16 שנים. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 8 שנות מאסר בפועל ותשלום פיצוי כספי בסך של ₪ 40,000 למתלונן. בית המשפט העליון דחה את הערעור בקבעו:

" המערער ניצל חמישה קטינים לצורכי סיפוק תאוותו המינית תוך שהשיג בקרב חלקם שיתוף פעולה באמצעות הבטחות שווא לסיוע בעתידם בענף הכדורגל. כל זאת, רק על מנת להשיג את מבוקשו מבלי לחשוב על טובת הקטינים, שהיה, בתור מאמנם האישי של ארבעה מהם, אמן על ביטחונם ושלמותם הגופנית. במקום זאת, פעל המערער לפי צרכיו תוך התעלמות מוחלטת מהפגיעות הפיזיות והנפשיות שעלולים מעשיו לגרום לאותם קטינים שהסתכלו עליו בהערצה וכמי שסייע להם בהגשמת חלומם להתקדם בענף הספורט שאותו הם כה אהבו..." (פסקה 11 לפסק דינו של כב' הש' ג'ובראן).

בע"פ 6691/17 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.1.20) - נדחה ערעורו של מי שהורשע לאחר ניהול הוכחות, בביצוע מעשים מגונים בשלושה קטינים מתחת לגיל 16 ונגזרו עליו 7 שנות מאסר בפועל ופיצוי בסך כולל של 320,000 ₪. המערער שימש כמחנך כיתה ח' בבית ספר תלמוד תורה ובמסגרת זו לימד את שלושת המתלוננים שהנם אחים. על פי המתואר בכתב האישום, במשך תקופה של כ-3 שנים במספר רב של הזדמנויות, נהג המערער לבצע במתלונן א' מעשים מגונים בכללם, הושבתו על ברכיו וליטוף חלקי גופו, חיבוק המתלונן והצמדתו לגופו, בעת שטבלו במקווה נצמד עם איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן עד שהגיע לפורקן. ביחס למתלונן ב' מיוחס למערער כי במהלך תקופה של כ-3 שנים ביצע בו מעשים מגונים בכללם, ליטוף גופו, הצמדת גופו של המתלונן אליו, התחככות בישבנו, מישוש איבר מינו. אשר למתלונן ג' במשך תקופה של כ-3 שנים בהזדמנויות רבות, נהג לחבק את המתלונן, ללטף אותו בלחיי ולהושיבו על רגליו ולגעת בו ברגליו.

בע"פ 319/17 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.7.18) - הורשע המערער על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16 ועבירות של מעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 14. העבירות נעשו בשני אחים קטינים שהתפללו בבית הכנסת בו התפלל המערער ונמשכו על פני תקופה של כשנה. האישום הראשון שמתייחס לאח הבוגר (כבן 15), מייחס למערער כי נגע במספר הזדמנויות באיבר מינו של הקטין. האישום השני, מייחס

למערער מעשים מגונים הכוללים, נשיקות, חיבוקים, נגיעה באיבר המין, חיכוך איבר מינו של המתלונן (כבן 13) באיבר מינו של המערער. בית המשפט המחוזי קבע מתחמים נפרדים לשני האישומים, כך שהמתחם ההולם לאישום הראשון נע בין 2.5 ל-4.5 שנות מאסר וביחס לאישום השני נקבע מתחם שנע בין 2.5 ל-5.5 שנות מאסר והעמיד את עונשו על 6 שנות מאסר ו-50,000 ₪ פיצוי. בית המשפט העליון דחה את הערעור תוך הדגשת החומרה של ניצול מעמדו ומרותו של המערער ואת חוסר ניסיונם של הקטינים.

בע"פ 5966/13 **יעקב נויעוז נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.12.14) - נדחה ערעורו של מי שהורשע שבעת שלימד תורה ובמשך תקופה של כ-3 שנים, בתדירות משתנה, ביצע מספר רב של מעשים מגונים ב-4 תלמידיו, קטינים מתחת לגיל 16 ונגזרו עליו 6 שנות מאסר בפועל ופיצוי בסכום כולל של 27,500 ש"ח. המעשים המגונים כללו, הצמדתם לאיבר מינו בעודם ישובים על ברכיו, ומישוש איבר מינם. כלל העבירות בוצעו מעל הבגדים.

בע"פ 2586/16 **עמית חכים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.5.16) - המערער הורשע בבית המשפט המחוזי על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בביצוע שתי עבירות של מעשה מגונה בכוח ונגזרו עליו 52 חודשי מאסר בפועל ופיצוי לשתי המתלוננות בסך כולל של 130,000 ₪. המערער שימש כמדריך כושר ואומנויות לחימה. במסגרת האישום הראשון ביצע המערער במתלוננת בת 16.5 מעשים מגונים בכך שבין היתר, חיך את איבר מינו באיבר מינה שלא בהסכמתה ותוך שימוש בכוח ובאמצעי לחץ. במקביל החדיר המערער את אצבעותיו לתוך פיה, נגע בפיה באמצעות איבר מינו והגיע לסיפוק מיני על מכנסיה. לפי עובדות האישום השני, ביצע המערער מעשים מגונים בכוח במתלוננת השנייה שהייתה בת 26 באותה עת שככלו חיכוך איבר מינו באיבר מינה מספר פעמים. בהסדר הוסכם כי המדינה תטען לעונש מאסר בפועל של 5.5 שנים.

פסיקה בעבירות של פרסום והצגת תועבה:

ברע"פ 1286/12 **יפיים גורביץ נ' מ"י** (פורסם בנבו, 16.2.12) - המבקש, יליד 1980, הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות רבות של החזקת פרסומי תועבה, לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין. במחשבו הביתי של המבקש היו שמורים קרוב ל-180 סרטי פדופיליה, בית משפט השלום גזר על המבקש 8 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 10,000 ₪. בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו של המבקש ל-6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ובית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור תוך שנקבע: **"בשים לב לכמות סרטי הפדופיליה אותם החזיק המבקש במחשבו ובשים לב לכך שהעונש המירבי על החזקה בלבד הוא שנת מאסר בפועל, איני סבור כי עונש של שישה חודשי עבודות שירות חורג מטווח הענישה באופן המצדיק התערבות."**

בע"פ (מחוזי חיפה) 2359/07 **דרייב אמיר נ' מ"י** (פורסם בנבו, 20.9.07) - המערער הורשע בבית משפט השלום, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין לפי סעיף 214(ב3) ונגזרו עליו 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודת שירות, וקנס בסך 5,000 ₪. המדובר בתקליטור המכיל מספר רב של תמונות וסרטונים פרונוגרפיים עם קטינים וכן בקובץ וידאו נוסף המכיל תמונות דומות. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור תוך שצוין כי: **"אכן, נראה גם לנו שכאשר מדובר בעבירה זו, שהיא חדשה יחסית בספר החוקים, מן הראוי להטיל על מי שמורשע בגינה עונשים משמעותיים ואף מרתיעים כדי שלא לסכל את מטרת החקיקה. בסופו של דבר, בימ"ש קמא הטיל במקרה זה עונש של 5 חודשי מאסר בפועל, ולא זו בלבד אלא שנקבע כי העונש ירוצה בעבודות שירות, כך שאין לומר כי בהטלת העונש בנסיבות מקרה זה היה משום מיצוי הדין עם המערער."**

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 13572-12-15 **בן זקורסקי נ' מ"י** (פורסם בנבו, 2.11.16) - נדחה ערעורו של מי שהורשע על פי הודאתו בבית המשפט השלום בעבירה לפי סעיף 214(ב3) לחוק, ונדון לחודשיים מאסר בפועל לאחר שלא נמצא מקום השמה בעבודות שירות. המערער החזיק במחשב נייד ובכרטיס הזיכרון של הטלפון הנייד שלו, קבצים, סרטונים ומאות

תמונות בעלי תוכן פדופילי, בהם נצפו, בין היתר, קטינים המופיעים בעירום מלא או חלקי, כאשר הם מבצעים אקטים מיניים שונים.

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים החברתיים:

במעשיו האמורים לעיל, פגע הנאשם פגיעה קשה נמשכת ומשמעותית בערכים החברתיים המוגנים.

מדובר במי ששימש כמאמן של הקטינים הנפגעים. על מעמדו הרם של הנאשם בעיני המתלוננים ומשפחתם פורט במסגרת הכרעת הדין. לא נחזור על כל הדברים ונציין כי דובר במאמן ה"כל-יכול" של מועדון הספורט. ההשתתפות בקבוצות אותן אימן, לא כל שכן ב"נבחרת", הייתה משאת נפשם של המתלוננים, כמו של מאות מבני הנוער בעיר שבה פעל. על מנת לממש את חלומם, וכן על מנת לזכות ביותר דקות משחק, המתלוננים היו מוכנים לבצע כל מה שיוורה להם הנאשם במשחקי הליגה, באימונים, ומחוצה להם. האמון שנתנו בו המתלוננים, כמו גם הוריהם, היה מוחלט. כגודל האמון שניתן בו, כך רבה הפגיעה של הנאשם באמון זה.

הנאשם שהיה מודע למעמדו, ניצל באופן ציני ומניפולטיבי את המוטיבציה של המתלוננים ויראתם הרבה ממנו. חלק ניכר מהפגיעות המיניות נעשו בתחילה בכסות של תרגילי כדורסל, תרגילי שחרור ועיסוי לשרירים תפוסים. כל המתלוננים שהעידו לפנינו תיארו את הבילבול שאחז בהם בנוגע לטיב מעשיו של הנאשם. חלקם ניסו לשכנע עצמם בתחילה כי מדובר בהתנהלות מקצועית ויכול וזה רק בדמיונם.

לדאבונם של אלה, עוצמת הפגיעות המיניות של הנאשם במתלוננים הלכה והחריפה ככל שזה נוכח לגלות כי מעשיו עוברים ללא התנגדות של ממש. וכך, נגיעות מעל הבגדים ברגלים ובמפשעה הופכות עד מהרה להפשטת חלק מהמתלוננים, נגיעה באיבר מינם מעל ומתחת לבגדים, חיכוך איבר מינו של הנאשם בישבנו של המתלונן, הוראה למתלונן לאחוז באיבר מינו של הנאשם ועוד.

חלק מהפגיעות המיניות בוצעו באולם הספורט, חלקן בעת נסיעות משותפות ברכבו וחלקן האחר בביתו של הנאשם. המתלוננים לא חשדו בהצעותיו לנסוע ברכבו לאימון או להגיע לביתו על מנת לערוך שחרור יסודי, לשחק במשחקי וידאו או להתאמן במכשירים שיש בביתו. אדרבא, חלקם ראו באימונים האישיים שהנאשם העניק להם משום תשומת לב, השקעה וסיוע מצדו לעזור להם להשתפר.

הנאשם הבהיר למתלוננים את הקשר בין נכונותם של לשתף פעולה עם גחמותיו המיניות לבין דקות המשחק שיקבלו, כמו גם מעמדם בקרב חבריהם לקבוצה. ככל שנענו לדרישותיו, או אז זכו ליותר דקות וביחס חיובי, ולהיפך.

חומרה גלומה בריבוי המעשים, ריבוי מתלוננים, ומשכם. האישום הראשון מתאר פגיעות מיניות במתלונן 1 במהלך השנים 2007-2008, האישום השני מתאר פגיעות מיניות במתלונן 2 במהלך שנת 2012, האישום השלישי מדבר על פגיעה במתלונן 3 במהלך שנת 2016 ו-2017, האישום הרביעי מדבר על פגיעות מיניות במתלונן 4 במהלך שנת 2018. האישום החמישי מדבר על החזקת פרסומי תועבה בשנת 2020. פועל יוצא הוא כי הנאשם במשך למעלה מעשור פעל בהלך רוח של "פוגענות" כלפי מי ממתאמניו הקטינים.

המדובר במצטבר, בעשרות של פגיעות מיניות הנמשכות על פני עשור נגד מספר מתלוננים. נזכיר כי רק ביחס למתלונן 3 המדובר במעשים מגונים שבוצעו אחת לשבוע, בימי שישי, לתקופה של שנה לסירוגין. החזרתיות של המעשים המיניים מלמדת על העדר כל הפנמה של הפסול במעשיו, מדגישה עיסוקו הרב של הנאשם בסיפוק פסול של יצריו המיניים כ"טורף", ובמובנים מסוימים את הבטחון הרב שחש להמשיך ולפגוע במתלוננים במסגרת האימונים.

הרושם אותו קיבלנו הוא כי מדובר בנאשם אינטליגנטי, בעל מודעות עצמית גבוהה ובעל יכולת ורבליית מרשימה. יש

להצר על כך שלא גייס תכונות אלו על מנת לטפל בעצמו חלף הפניית יכולות אלו נגד המתלוננים. הנאשם מבוגר משמעותית מהמתלוננים שגילם בעת הרלוונטי נע בין 13 - 15. פער הגילים, ומעמדו של הנאשם הקלו אף הם על ביצוע העבירות.

תמונת הנזק שגרם הנאשם במעשיו למתלוננים קשה וחולשת על כל מישורי חייהם. הדברים פורטו בתסקירי נפגעי העבירה, הם מדברים בעד עצמם ולא מצאנו לחזור על האמור שם. כל עבירת מין, יש בה משום פגיעה קשה בקרבן, שכן **"מדובר בעבירות שהנזק טבוע בהן מעצם טיבן וקיומו הוא בבחינת הנחה שאין צורך להוכיחה"** (ע"פ 6695/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 14 לפסק דינה של כב' הש' ארבל] (פורסם בנבו, 26.1.09)).

לא למיותר להוסיף את הפגיעה והנזק שגרם הנאשם במעשיו גם לבני משפחותיהם של המתלוננים. שמענו את הורי המתלוננים ונחשפנו לטלטלה אותה עברו לאחר שנוכחו לגלות שבנם קורבן לתקיפות מיניות נמשכות. חלקם הכו על חטא על כך שהלכו שבי אחר חלום בנם להצליח בכדורסל ובתוך כך לא נתנו דעתם לסימני המצוקה ששידר. בעקיפין, הנאשם פגע גם במועדון הספורט שהפקיד בידיו את ניהול הקבוצות הבכירות בעיר. מעשיו החמורים של הנאשם הם "חלום הבלהות" של כל הורה ששולח את ילדיו לאימוני ספורט קבוצתיים.

מעבר לאמור, באופן קונקרטי ביחס לאישום הראשון יש לתת את הדעת לכך שמדובר בקטין שהיה בן 15 בעת הרלבנטית. הנאשם ביצע במתלונן 1 מספר מעשים מגונים על פני תקופה של כשנתיים במהלך אימונים אישיים. בהיותם לבד, הנאשם הציג מצג שווא למתלונן 1 ולפיו אותם מעשים הנם חלק מהאימון. המעשים המגונים החרפו עם הזמן.

נאשם 1 נצמד במהלך אימון אישי עם איבר מינו אל ישבנו של מתלונן 1, באמתלה כי מדובר בעמידה נכונה. בשתיים או שלוש הזדמנויות נוספות גם כן במסגרת אימון אישי, הנאשם הציע למתלונן 1 "לעסות" אותו על מנת לשחרר את השרירים ובתוך כך הורה לו לשכב על מזרן. הנאשם מרח שמן על רגליו של מתלונן 1, כמו גם באזור מפשעתו, הניח את ידו על איבר מינו של מתלונן 1 מעל בגדיו, מישש אותו, ובהמשך, הכניס ידיו מתחת לתחתוניו של מתלונן 1 ושיפשף את איבר מינו.

באירוע נוסף לאחר האימון האישי הנאשם הזמין את המתלונן 1 להגיע אל ביתו ושוב הציע לערוך לו "עיסוי". הנאשם מרח שמן על רגליו של מתלונן 1, עיסה את אזור מפשעתו, הכניס את ידיו מתחת לתחתוניו של המתלונן 1 ושיפשף את איבר מינו. הנאשם הפעיל סרט ובעוד מתלונן 1 שכוב במיטה על בטנו הנאשם נשכב עליו כשהוא לבוש ועשה כן עד לתום הצפייה בסרט.

באישום השני המתלונן 2, היה בן 14 וחצי במועדים הרלוונטיים. בדומה למתלונן 1, המעשים המגונים בוצעו סביב אותם "אימונים אישיים" שבהם הנאשם מצוי לבד עם המתלונן. המעשים המגונים מבוצעים תחילתם, במספר הזדמנויות, בנסיעות אל ה"אימון האישי" ובחזרה ממנו ברכבו של הנאשם. כשהם ברכב, הנאשם הניח את ידו על רגליו של המתלונן 2 ובחלק מהנסיעות, נגע באיבר מינו של המתלונן מעל בגדיו ומישש אותו.

בהמשך, בלפחות 6 או 7 הזדמנויות הזמין את המתלונן 2 לביתו וזאת תוך שהוא מציע לו לשחק בסוני פלסטשיין ולאכול, והמתלונן נעתר להזמנה. במהלך אותם ביקורים הנאשם מבצע מעשים מגונים שונים במתלונן, אשר הסלימו בהדרגה, חלקם ברף גבוה של חומרה.

במקרה אחד הנאשם ליטף את ירכיו של המתלונן 2 ומישש את איבר מינו מעל לבגדים.

במקרה שני, הנאשם התפשט ומרח קרם על איבר מינו. הנאשם הפשיט את מתלונן 2, הושיב אותו על ברכיו עם הגב אליו, וחיכך את איבר מינו בישבנו של המתלונן. בביקור אחר הנאשם הפשיט את המתלונן 2, ליטף גופו, התכופף אל איבר מינו ונישק אותו. בהמשך התקרב לנשק את המתלונן, אולם המתלונן 2 זז אחורנית.

בהזדמנות אחרת, הנאשם הוביל את המתלונן 2 לחדר השינה, השכיב אותו על המיטה על בטנו. הנאשם נשכב מעל המתלונן 2 כשמכנסיהם ותחתוניהם מופשטים וחיכך את איבר מינו בישבנו של המתלונן. בכל אותה עת, המתלונן 2 בכה.

עוד וביחס לנסיבות הפגיעה באישום זה יש לקחת החשבון כי אביו של מתלונן 2 היה בכל אותה העת בקשרי חברות טובים עם הנאשם במסגרתה השניים היו גם מתאמנים ביחד. יש בכך ללמד על ה"דקדנס המוסרי" אליו התדרדר הנאשם.

אשר לאישום השלישי, וכמפורט בהכרעת הדין המדובר במעשים מגונים שהחלו כאשר המתלונן מתחת לגיל 14. גם כאן, המעשים מבוצעים אגב ה"אימונים האישיים". המדובר בריבוי מעשים בתדירות של פעם בשבוע לתקופה של שנה לסירוגין, שהסלימו במשך התקופה. בהכרעת הדין קבענו, כי מרבית המעשים המגונים בוצעו כאשר המתלונן 3 היה מתחת לגיל 14 ללא הסכמה חופשית. יתרת המעשים המגונים נמשכו בהיותו מתלונן 3 מעל גיל 14 תוך ניצול יחסי מרות.

תחילה, הנאשם מבצע מעשים מגונים במתלונן 3 במספר הדמנויות תוך כדי שהמתלונן מבצע תרגילי מתיחה ושיחרור. מעשים אלו כללו, מגע ברגלים ובהמשך מגע באזור המפשעה, ובישבן מעל הבגדים. בחלק מהאימונים, בעת שהמתלונן 3 היה שוכב על בטנו, הנאשם חיכך את איבר מינו בגופו של המתלונן מעל הבגדים תוך כדי שהוא משמיע קולות גניחה. לעיתים, הנאשם הורה למתלונן 3 להתהפך תוך שהוא ממשיך לחכך את איבר מינו במתלונן.

במהלך הנסיעות ברכב בחזרה מהאימונים האישיים, הנאשם היה מלטף את המתלונן במפשעתו. למגינת ליבו של המתלונן, המעשים המגונים רחוקים היו מלהתמצה באלה המתוארים והם רק הסלימו והחמירו.

באחד מהמקרים, בהיותם במחסן הספורט, המתלונן שכב על מזרן כאשר הנאשם נשכב מעליו וחיכך את איבר מינו בישבנו. בהמשך, השניים נעמדו והנאשם ביקש מהמתלונן לעמוד מאחוריו. הנאשם פשט את מכנסיו ותחתונו וביקש מהמתלונן לאחוז באיבר מינו. המתלונן ביצע זאת.

לאחר תקופה בתום אימון אישי בעת שהיו בבית הנאשם בחדר השינה, המתלונן שכב על המיטה ללא מכנסיים וללא תחתונים בעוד הנאשם נשכב מעליו וחיכך את איבר מינו בישבנו. במועד אחר, במהלך אימון אישי באולם הכדורסל, המתלונן שכב על הרצפה על בטנו. הנאשם הוריד את מכנסיו ותחתונו של המתלונן ופשט גם את מכנסיו ותחתונו שלו. הנאשם נשכב על המתלונן וחיכך את איבר מינו בישבנו של המתלונן.

עוד ולחומרה יש לקחת בחשבון כי בשלב מסוים, לאחר שחלחלה למתלונן 3 התודעה כי הנאשם פוגע בו מינית (בין היתר לאחר שפירסם פוסט באינטרנט ובו תיאור מעשיו של הנאשם) הוא אזר אומץ, הודיע לנאשם בהודעת טקסט כי מעשיו של הנאשם אינם נעימים לו והוא מבקש להפסיקם. לא היה בכך להניא הנאשם. חלף זאת, הלה הפעיל כלפי המתלונן מניפולציות רגשיות ופסיכולוגיות תוך שהוא מפחית מדקות המשחק שלו עד "סיפסולו" המוחלט. כך תיאר המתלונן 3 את שחוה:

"... וכל פעם שלא זרמתי אתו ואמרתי לו לא, זה היה בא לידי ביטוי ביחס באימונים הקבוצתיים, מה זה אומר, זה אומר שאם הייתי עושה טעות הכי קטנה כל הקבוצה הייתה צריכה לרוץ בגללי. וזה הרגשה נוראית. זה הרגשה נוראית שחברים שלך צריכים לשלם על משהו שכביכול אתה עשית, זה גם לידי ביטוי בזה שהוא לא היה משתף אותי במשחקים אם שהייתי מתאמן אתו ועושה איתו את האימונים וזורם אתו הייתי מקבל מתוך 40 דק' משחק הייתי מקבל 20 או 15 כאילו הייתי מקבל כמות נכבדת, כשלא הייתי זורם אתו הייתי יכול לנסוע עד אילת ולשבת בצד, הייתי יכול לנסוע ברחבי הארץ ופשוט לשבת על הספסל כמו ילד טוב ולחכות אולי הוא יתעשת ויחליט להכניס אותי"

[...]

בכיתה ח' במשך כל השנתיים מכיתה ז' ועד סוף כיתה ח' בערך, לא הייתה לי כל כך ברירה, כי אם לא הייתי זורם אתו והייתי נותן לזה לקרות, לא הייתי משחק. והחברים שלי היו צריכים לרוץ בגללי באימונים וזה הרגשה נוראית, הרגשה שקשה לתאר אותה מאוד, כשהחברים שלך מסתכלים עליך ואתה רץ בגללם, כאילו הם רצים בגללך, וזה מאוד מאוד קשה והבנתי שאם אני לא זורם אתו אין לי מה לעשות כאילו זה או שאני זורם אתו או שאני לא זורם אתו ואני לא נשאר שחקן כאילו" (עמ' 103 לפרו').

ואכן, עד מהרה, המתלונן נכנע לתכתיבים של הנאשם והודיע לו שהוא מוכן להמשיך ב"אימונים האישיים" - מילת הקוד להמשך ניצולו המיני.

אשר לפנייתו של הנאשם למתלונן 3 תחת הזהות הבדויה של "יותם גלבו" (תוך ציון כי הוא עובד בחברת אבטחה וברשותו צילומים בעלי אופי מיני של המתלונן יחד עם הנאשם), הרי שגם אם לא יוחסה לו בגין כך עבירה כלשהי יש בכך להאיר עוד זווית (לא מחמיאה) באישיותו של הנאשם. בזיקה לגזר הדין, יש באמור ללמד על נאשם מתוחכם, מניפולטיבי, המודע היטב למעשיו ולכך שיכול ואלה יחשפו על ידי מי המתלוננים.

באשר לאישום הרביעי, הנאשם היה מאמנו של מתלונן 4 החל משנת 2015 בעת שהיה בגיל 10. המעשים המגונים התחילו בעת שהמתלונן היה בן 13. בדומה ליתר המתלוננים, האימונים האישיים היו עבור הנאשם ה"פלטפורמה" לביצוע המעשים המגונים. במהלכם הוא נמצא לבד עם המתלוננים ואלו מנגד, רואים עצמם אסירי תודה לנאשם שמוכן להשקיע בהם מזמנו והכל ללא תשלום.

מקרה ראשון תחילתו בכך שהנאשם, במסגרת אימון אישי, נצמד עם מפשעתו לישיבתו של מתלונן 4 בכסות של "טכניקת משחק". בסופו של האימון הנאשם מזמין את המתלונן לביתו על מנת שיעשה לו עיסוי לשיחורו השרירים. בבית, הנאשם מורה למתלונן לשכב על הריצפה. הנאשם עיסה את רגליו של המתלונן וכן את ישיבתו ובהמשך הכניס את ידו מתחת לתחתונו של המתלונן וליטף את איבר מינו. במקרה נוסף הנאשם נצמד עם מפשעתו לישיבתו של ובהזדמנות אחרת תפס בישיבתו וחיבק אותו. כל זאת עשה לשם גירוי וסיפוק מיני.

פגיעות מיניות נוספות התרחשו במהלך טיול בצפון אותו אירגן הנאשם אליו הצטרפו בנוסף למתלונן 4 עוד שלושה קטינים. המדובר בארבעה ימים מלאים שבהם המתלונן היה רחוק מביתו. הנאשם היה זה ששלט בסדר היום של הקבוצה, הנאשם נהג במכונית ושימש כאחראי על המתלונן במלוא מובן המילה. מתוך שכך, הנאשם החליט בכוונת מכון כי הוא ומתלונן 4 ישנו בקומה העליונה בצימר בנפרד מיתר הקטינים.

בהיותם בצימר, בשתי הזדמנויות שונות הנאשם ביצע מעשים מגונים במתלונן 4. במקרה אחד הוא מרח קרם גוף על רגליו של המתלונן, ליטף אותן ומישש את ישיבתו. המתלונן אמר לנאשם כי הדבר מפריע לו לישון אולם הנאשם חזר וליטף את רגלי המתלונן ובהמשך הכניס את ידו למפשעתו של המתלונן ונגע באיבר מינו, תוך שהוא חוזר על פעולה זו מספר פעמים. בהזמנות אחרת במהלך הטיול, ובהיותם בצימר, הנאשם מרח קרם על רגליו של המתלונן, בהמשך אחז באיבר מינו וליטף אותו עד אשר שמע רעש מהמפלס התחתון והפסיק מעשיו.

ביחס לאישום החמישי ולעבירה של פרסום והצגת תועבה יש לקחת בחשבון כי מדובר בריבוי עבירות; כמות התכנים אותם צרך הגיעה לכדי מאות קבצים; מדובר בתכנים מסוגים שונים (צילומים וסרטונים); הפרסומים מכילים תכנים קשים בכללם בגירים המבצעים בקטינים עבירות מין. יתר על כן, אנו סבורים כי אין לנתק בין החזקת פרסומי התועבה לבין העובדה שמדובר בנאשם שהוכיח במעשיו כי הוא אינו שולט ביצוריו. במילים אחרות, פוטנציאל הנזק והמסוכנות

הנשקפים מאדם כדוגמת הנאשם המחזיק פרסומי תועבה, גדול ומוחשי.

מכל המקובץ לעיל וכסיכום ביניים הננו לקבוע כי מתחם העונש ההולם באישום הראשון נע בין **2.5 עד 4.5** מאסר בפועל; יודגש כי העונש המזערי בגין עבירה אחת בלבד בה הורשע הנאשם הוא כתחתית המתחם אותו קבענו בעוד שבאישום זה הנאשם הורשע בביצוען של לפחות 5 עבירות של מעשה מגונה בחומרה משתנה.

מתחם העונש ההולם באישום השני נע בין **4 עד 7 שנים** מאסר בפועל; מתחם העונש באישום השלישי נע בין **6 עד 9 שנים** מאסר בפועל; מתחם העונש באישום הרביעי נע בין **3 עד 5 שנים** מאסר בפועל. באשר לאישום החמישי אנו סבורים כי מתחם העונש ההולם מן הראוי שיחל במספר מצומצם של חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד מספר חודשים מאסר בפועל. יחד עם זאת מתוך כך שהמאשימה עתרה למתחם עונש נמוך יותר ובשים לב לפסיקה ולפיה קביעת מתחם עונש הולם גבוה יותר מזה לו עותרת המאשימה שמור למקרים חריגים, מתחם העונש העולם יהא זה לו עותרת המאשימה, היינו מאסר על תנאי עד מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם תלקח בחשבון הודאתו, הודאה שיש בה משום חסכון בזמן שיפוטי ונטילת אחריות. בהקשר זה, בצדק נטען ע"י ההגנה כי להודאה בעבירות מין יש חשיבות גם מנקודת מבטם של המתלוננים והליך ריפויים כאשר הם רואים את הנאשם שעד לנקודה זו הכחיש פגיעה מכל וכול, מאשר גרסתם ונטילת אחריות.

המשקל שינתן להודאת הנאשם לא יהיה מלא בשים לב לכך שזו התקבלה לאחר שכל המתלוננים (והוריהם) העידו כך שלא היה בה כדי לייתר הקושי הכרוך במסירת עדות בבית משפט. בעניין זה אין בידינו לקבל את טענת ההגנה ולפיה אך בשל דרך הילוכה של המאשימה נשמעו עדויות המתלוננים. נזכיר כי הנאשם לא כפר רק בהיותו אחראי ובהיותם של המתלוננים חסרי ישע, אלא, כפר באופן מוחלט בביצוע עבירות מין במי מהמתלוננים. נגזרת מכך, המתלוננים נדרשו לפרט לפרטי פרטים את הפגיעות המיניות שפגע בהם הנאשם. ניכר היה עד כמה קשה מעמד זה עבורם.

עוד יילקחו בחשבון יתר נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שעלו מתסקיר שרות המבחן וטיעוני באת כוחו ובכלל אלה ההשפעה של מעצרו ומאסרו של הנאשם על משפחתו בדגש על זוגתו ובנו שנולד בסמוך לפני מעצרו. הנאשם מצוי תקופה ארוכה במעצר כאשר ידוע שהתנאים במעצר קשים מאלה שבמאסר. הנאשם נעדר עבר פלילי, אולם גם משקלו של נתון זה יהיה מופחת נוכח ריבוי העבירות ומשכן. הנאשם ירד "מאיגרא רמא לבירא עמיקתא". ברם, מקום בו מעמדו, המוניטין שלו והצלחותיו הנטענות היו אלה שאיפשרו לו פגיעה נמשכת וחוזרת בקטינים, אין לו לנאשם להלין אלא על עצמו.

אשר לשיקולי שיקום, הנאשם לא עבר ולא החל כל הליך טיפולי. שרות המבחן עומד בתסקירו על כך שהנאשם מתקשה לגלות אמפתיה כלפי נפגעי העבירה ולצד רצונו לבקש את סליחת המתלוננים, אינו בוחן לעומק השלכות מעשיו. עוד מתואר כי הנאשם ממשיך להטיל חלק מאחריות על הקטינים. ברמה המילולית, הנאשם מעוניין להשתלב בכל טיפול ייעודי לעברייני מין, אולם מעדיף מסגרת פתוחה מחוץ לכותלי בית הסוהר על מנת שיוכל לעמוד בקשר עם בנו. יוער כי ישנו חוסר הלימה בין רצונו המילולי של הנאשם לעבור הליך טיפולי לבין טענתו לפיה הוא שולל כל משיכה לקטינים. העדרו של הליך טיפולי מותיר על כנם שורה של גורמי סיכון הנותרים ללא מענה בדגש על ההתרשמות ולפיה נשקפת מן הנאשם **רמת סיכון גבוהה להתנהגות מינית פוגענית.**

לעניין השיקול ההרתעתי בגזירת העונש בעבירות מין יש לקחת בחשבון כי מדובר בעבירות שמטבען נעשות רחוק מהעין, עבירות קלות לביצוע וקשות לגילוי. לא אחת, הקורבנות אינם מסוגלים לחשוף את הפגיעה שחוו ונושאים עמם את הסוד שנים רבות כפי שאירע גם בעניינו של הנאשם. האמור לעיל יחד עם נפוצותם של עבירות אלו יש בו כדי לתת משקל

מוגבר לשיקולי הרתעת היחיד כמו גם לשיקולי הרתעת הרבים. יפים לעניין דברים שנאמרו בע"פ 4802/18 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 35 לפסק דינו של כב' הש' שטיין] (פורסם בנבו, 29.1.19):

"..הרתעה כללית נגד עבירות מין היא בגדר כורח חברתי שקיבל הכרה [...] עבירות מין, ובפרט עבירות מין נגד קטינים, הן עבירות של חדרי-חדרים, נגישות, קלות לביצוע וקשות לגילוי. מציאות זו מעצימה את תמריציהם של עברייני מין לממש את מאווייהם מעוררי הסלידה ולספק את יצריהם על ידי פגיעה בקטינים חסרי ישע, כפי שקרה במקרה דכאן. הדרך הטובה ביותר להקטין את התמריץ המיני המעוות ועמו את הפיתוי לבצע עבירות מן הסוג שבו עסקינן היא להגדיל את עונש המאסר המוטל על העבריין [...] כפי שכבר הזדמן לי להעיר, אם החמרה בעונש המאסר תגרום לעבריין מין אחד לזנוח את תכניתו לפגוע מינית בילדה חסרת ישע - דינו..".

ור' גם ע"פ 8603/18 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 13 לפסק דינו של כב' הש' סולברג] (פורסם באר"ש, 4.8.19). בהתאם להוראת סעיף 40ג'(ב) לחוק כאשר בית משפט קובע מספר מתחמים כמספר האירועים הוא רשאי לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים. סעיף 40ג'(ג) מצוין כי בגזירת עונש לפי סעיף זה על בית משפט להתחשב בין השאר במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים, מידת אשמו של הנאשם, לבין סוג העונש וכן תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת. בהקשר לאמור, מן הראוי לשים לנגד עינינו דברי בית המשפט העליון, בע"פ 1899/04 ליבוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5) 934, 944 (2005) שאף שנכתבו הרבה לפני תיקון 113 רלוונטיים לסוגיה:

"כאשר נאשם מורשע בכמה עבירות מין שניתן להשקיף עליהן כמעשים נפרדים ועצמאיים, וכאשר טמונה בהן חומרה מיוחדת בשל אופיין ונסיבות ביצוען, יש בכך כדי להצדיק הטלת עונשים מצטברים בגינן באופן מלא או למצער חלקי. כך למשל כאשר הנאשם מורשע בביצוע עבירות מין חמורות בכמה קורבנות, ראוי ליתן משקל לאינטרס העצמאי של כל אחד מהקורבנות לשלמות גופו ונפשו ולכבדו כאדם על דרך של הטלת עונשים מצטברים בגין אותם מעשים."

בעניינינו גזירת עונש נפרד לכל אירוע, תוך צבירת העונשים, תביא לתוצאה עונשית שבה הנאשם ירצה תקופת מאסר של קרוב ל-20 שנה. לאור האמור ועל מנת לשמור על יחס הולם כולל בין מכלול מעשיו וחומרתם לעונש שייגזר עליו, מצאנו להשית עליו עונש כולל לכל האירועים, תוך חפיפה מסויימת בעונשים.

רכיב הפיצוי:

אשר לפיצוי, נקבע בפסיקה כי תכליתה של הוראת סעיף 77 לחוק העונשין היא להעמיד לנגד עיניו של בית המשפט את נפגע העבירה, את נזקו ואת סבלו, זאת כחלק מהמגמה המתעצמת להעלות את מעמדו ולהכיר בזכויותיו במסגרת ההליך הפלילי. הפיצוי מהווה כמעין "עזרה ראשונה" לנפגע העבירה מבלי שזה נדרש להוכיח את נזקו, וזאת בשונה מתביעה אזרחית (ר' דנ"פ 5625/16 אסרף נ' טווק בוקובה [פסקה 15 לפסק דינה של כב' הש' חיות] (פורסם בנבו, 13.9.2017)). נזכיר שאיננו נדרשים לעריכת חישוב אריתמטי בהתאם לפיצוי שנגזר על נאשמים בתיקים דומים.

פסילת רישיון נהיגתו של הנאשם:

אף לא אחד מהצדדים נדרש בטיעונו, להוראת סעיף 44 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] שזו לשונה:

"המסתייע ברכבו לביצוע עבירת מין (תיקון ס' 40) תשנ"ו-1996

44. הורשע בעל רישיון נהיגה או בעל רישיון רכב על עבירה לפי סימן ה' בפרק י' לחוק העונשין,

תשל"ז-1977, שביצועה נתאפשר או הוקל על ידי נהיגתו ברכב או על ידי השימוש ברכב שיש עליו לו רשיון, דינו - בנוסף לכל עונש אחר - פסילה מהחזיק רשיון כאמור לתקופה שלא תפחת משלוש שנים; אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר."

אין חולק כי במקרה הנדון חלקן של העבירות התאפשרו ואף הוקלו על ידי נהיגתו של הנאשם ברכב. משכך, לאחר שנשמעו הטענות לעונש ועובר לגזירת הדין, ביקש בית המשפט את התייחסות הצדדים להוראת הפקודה. המאשימה, בתגובתה הכתובה, הסבירה כי בשגגה לא עתרה לפסילת רישיונו בהסתמך על הוראת סעיף 44. אף שכך, מקום שבו מדובר בפסילת חובה שלא תפחת משלוש שנים, היא עותרת ליישמה "ככתבה וכשלונה".

באת כוח הנאשם מנגד, טענה כי מקום שבו המאשימה האמונה על האינטרס הציבורי לא עתרה להשתתו של עונש כזה, אין זה ראוי כי בית המשפט יעשה זאת מיוזמתו. עוד נטען, כי מרבית העבירות בהן הורשע הנאשם התרחשו במסגרת האימונים האישיים ולא ברכב, וכי בכל מקרה ניתן להורות כי הפסילה תהיה על תנאי.

אין בידי בית המשפט לקבל את עמדת ההגנה. בית המשפט אינו רשאי "לעצום עיניו" מקיומה של הוראת חוק מנדטורית הקובעת פסילת רישיון נהיגה ללא שיקול דעת (למעט אורכה של הפסילה לגביה נקבע כי בנסיבות מיוחדות ניתן להורות כי זו תהא פחותה מ-3 שנים). הדברים אמורים בפרט נוכח מובהקותו של המקרה והזיקה הברורה בין השימוש ברכב לביצוע עבירת המין במתלוננים 2 ו-3.

משנאמרו דברים אלו, לעצם תקופת הפסילה, סבורים אנו, כי בנסיבות המתוארות כאשר בית המשפט הוא זה שמעמיד הצדדים על דבר קיומה של חובת הפסילה, ולפנים משורת הדין, נכון יהיה לחרוג מתקופת המינימום.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הננו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 12 שנים מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.
- ב. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת מין.
- ג. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירה לפי סעיף 214 לחוק העונשין.
- ד. 12 חודשים פסילה בפועל מלהחזיק או מלהוציא רישיון נהיגה. פסילה זו תחול מיום שחרורו של הנאשם ממאסר.
- ה. 60,000 ₪ לפיצוי לכל אחד מהתלוננים 2 ו-3, 40,000 ₪ לפיצוי לכל אחד מהתלוננים 1 ו-4, על פי פרטיהם כפי שמופיעים בתיק בית המשפט, ובסך הכל 200,000 ₪ פיצוי.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית משפט עליון.

ניתן והודע היום כ' חשוון תשפ"ג, 14/11/2022 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

דינה כהן, שופטת

נתן זלוצ'ובר, סגן נשיאה